

*Het
Nieuwe
Literaire
Tijdschrift
Magazine*

blad voor de moderne mens

jaargang 1 nr 1 maart 2023 - gratis – verschijnt onregelmatig
uitgever Ned Rednoot Dubbeldam

Het Nieuwe Literaire Tijdschrift Magazine

Het blad voor de moderne mens stelt zich ten doel de schrijvende, dichtende, fantaserende, zich hoe dan ook uitende mens een plek te geven in de onvermijdelijk uitdijende samenleving, een kans voor een ieder zijn gedachten gedrukt te zien en te delen met soortgenoten.

Voel je vrij, lezer van de eerste editie, om deelgenoot te zijn en te worden aan deze vorm van vrijetijdsbesteding. Alle inzendingen worden zonder enige vorm van censuur, controle of commentaar opgenomen.

Het spreekt voor zich, gezien de beperkte ruimte die het tijdschrift magazine vooralsnog heeft, dat de lengte van de gewenste publicatie enigszins kort zal dienen te zijn.

Te denken valt onder meer aan proza, poëzie, (fake) nieuws, dagboek, fictie, doch eveneens voor tekeningen en foto's in zwart-wit zal desgewenst plaats worden ingeruimd.

Schroom niet en stuur je werk in naar
dentoonder@gmail.com

HNLTM
tav uitgever Ned Rednoot
van Doesburg erf 96 Dubbeldam
3315RD Dordrecht

Ned Rednoot is een duurzame coöperatie zonder winstoogmerk
©



gedicht van Dorine Kole:

Nog heel even

Vandaag wil ik lentelen
drentelen
me wentelen

in de lente
die keert en draait
weert en waait
verder

langs de veste
waar krokusgeel
de enkele passant
vriendelijk toelacht

zachtjes zingend
lonkend naar de zomer
nog diep in winterslaap

verwarm en omarm me
al is het maar voor even

Tom Waits, It's nice work

I don't mind working,
'Cause I used to be jerking off most of my time in bars,
I've been a cabbie and a stock clerk and a soda-fountain jock-jerk
And a manic mechanic on cars.
It's nice work if you can get it, now who the hell said it?
I got money to spend on my gal
But the work never stops
And I'll be busting my chops
Working for Joe and Sal

And I can't wait to get off work and see my baby
She said she'd leave the porch light on for me
I'm disheveled and I'm disdainful and I'm distracted and it's painful
But this job sweeping up here is gainfully
Employing me tonight

Well Tom, do this and Tom, do that, and Tom, don't do that,
Count the cash, clean the oven, dump the trash,
Oh your loving is a rare and a copacetic gift
And I'm a moonlight watch manic
It's hard to be romantic
Sweeping up over by the cigarette machine
Sweeping up over by the cigarette machine

I can't wait to get off work and see my baby
She'll be waiting up with a magazine for me
Clean the bathrooms and clean 'em good
Oh your loving I wish you would
Come down here and sweep a-me off my feet
This broom'll have to be my baby
If I hurry, I just might get off before the dawn's early light

Ook van jou

Gehoord
op straat
in de trein
in mijn oor

Gedacht
gevoeld
gehoopt
geappt
gewenst
gedroomd
gefluisterd

Gezongen
gekeken
gelachen
geschreven
gelezen
gekregen
geweten

Gezegd
tegen haar
in de trein
in haar oor
Ik ook van jou

Uit: Dinsdagmiddag in Dordt

Medelijden

De secondewijzer van de eenvoudige wijzerplaat van mijn Bering polshorloge tikte 18 seconden weg tijdens het opschrijven van deze zin. 'Time is an ocean but it ends at the shore', zong Bob Dylan. Alweer 18 seconden dicht bij het einde. 'Nader tot U', zou G. Reve gezegd kunnen hebben.

In menig mensenleven gebeurt wel iets dat berust op onwaarschijnlijk toeval, of het is iets ongelooflijks, niet uit leggen, misschien is het zelfs een kijkje in een vreemde dimensie of een andere werkelijkheid. Ieder mens maakt beslissingen en keuzes, waarvan het vaak gissen is of dat besluit van toen wel zo verstandig was, het blijft immers onduidelijk welke invloed dat had op de verdere levensloop, wellicht was men aan menig onheil ontsnapt, of was men van vreugde of ramspoed gespaard gebleven wanneer men ja of nee gezegd had, simpel rechts in plaats van links was gegaan.

Vanachter de laatste woest over de voorruit vegende wissers startte ik de motor van mijn zwarte gezinswagen en als verdoofd reed ik langzaam door de donkere ruimte in de richting van de verlichte rechthoek waar ik het volle leven vermoedde, waar de zon scheen, de kinderen en de vrouwen lachten en de aarde in die vijf minuten onverstoort alweer duizenden kilometers verder was geroeteerd in de onverschillige oneindigheid. Echter, voor ik bij de helverlichte uitgang was viel mijn oog op het dashboard, daar draaide als in een lichtkrant een dichtelijke tekst voorbij, voor zover ik die heb kunnen onthouden, want zodra ik buiten was, in het volle daglicht vervaagde de tekst en verscheen gewoon zoals altijd de kilometerstand en het toerental en de gebruikelijke symbooltjes. In mijn herinnering was het zoiets als dit;

'Het was een lach vol stilte zeker niet van oor tot oor was het spot of medelijden, troost of liefdevol verlangen de vogels zagen het gebeuren hoe ze naar hem lachte.....'

Ernstige moeilijkheden*

*'These mist covered mountains
are a home now for me'*

'Eerst het slechte nieuws, dit wordt ons laatste nummer'

De bekende songs bewaarde de band voor het eind van het concert. Op de eerste tonen ervan rees het voltallig publiek op uit het rode pluche. Vanaf de eerste rij vanaf het balkon zag je dat iedereen in de steil oplopende zaal onder je braafjes meeklapte en ook dat fifty shades of grey de hoofden van the audience domineerden. In de middelgrote provinciestad bleek een verassend leuk theater te bestaan, van buiten een goudgele kolos gedrocht, binnen onverwacht hedendaags spannend en het was volle bak, uitverkocht.

Ondanks dat Dire Straits al achtentwintig jaar niet meer bestaat is de muziek niet vergeten, vorig jaar stond 'Brothers in arms' in de Top 2000 zelfs nog op de veertiende plaats. Na de pauze leek het of de band pas goed op gang kwam of was het omdat nu de bekendere nummers werden gespeeld.

'Maar het goede nieuws, het is wel een lang nummer'

En na het niet ophoudende slotapplaus kwam de Dire Straits coverband 'Boom like that' terug voor de toegift, nog zo'n lang nummer, weer drie achter elkaar. 'Money for nothing' en 'Sultans of swing', maar de eerste tonen van het volgende nummer ontlokten een tussentijds applaus.

'Hier heb ik de hele avond op gewacht', schreeuwde je in de oren van je vrienden links en rechts. 'Brothers in arms' en je liet je terugzakken in het pluche want je voelde al snel, dit gaat niet goed.

*'Trough these fields of destruction
baptism of fire'*

Te mooi die gitaar en te warm die muziek en teveel herinneringen. In een paar seconden reis je sneller dan ten thousand lightyears weg uit deze zaal en verdwaal je in je hoofd. Een trage autorit met vrienden op een hete dag met voorbijglijdende landschappen, bezweet bestoft en vermoeid na een lange dag klimmen met een extended version van dit nummer op de radio en denk je hier temidden van al deze jongbejaarden terug aan je voorbije jeugd en word het je zwaar te moede en kom je onvermijdelijk aan bij die intens verdrietige periode, zo kort geleden nog en zie je het lieve gezichtje van dat kleine baby'tje met die mooie naam Luana.

*'Now the sun's gone to hell and
the moon's riding high'*

Dit alles stormt door je hoofd in die luttele seconden, in de veilige geborgenheid van het zachte pluche tussen de staande vrienden links en rechts en de onuitgesproken voelbare troost van je vrienden in de klimhal en van je vrienden in de 'mist and snow covered mountains van België'.

Geconcentreerd speelt deze band het repertoire en zo ook het allerlaatste nummer: 'Going home', práchtig. En zeker respect voor de frontman, die Mark Knopfer 'doet', een van de beste gitaristen ooit, om dat na te spelen, dat is heel knap. Zijn zang is minder, maar eerlijk, Mark was ook niet echt een zanger.

Ernstige moeilijkheden* - letterlijke vertaling van Dire Straits.

Dekbed

zodra ik in de hemel ben
die met de dikke donzen dekbedden
en de liederen van goud
hoor ik de Beatles en de Beach boys
meerstemmig samen zingen
en het is er echt niet koud

Ontbreekt er zwaartekracht
de regen doet het niet
en iedereen is jong en mooi en bloot
we spreken allemaal dezelfde taal
je fiets hoeft niet op slot
en niemand is er dood

Je mag er waterskiën
over water dat doorzichtig is
maar het is niet echt verplicht
en mijn haar is lang
en golvend en het glanst
alsof het is verlicht

Er is Leffe en Geuze in overvloed
het is best een fijne hemel
met niet nader te benoemen sfeer
Olivia Newton John is er ook
voor wie dat weten wil
ik ga gerust nog een keer

Uit: Dordtse Donderdagen

De kwade geur

Achteraf viel het mij voor het eerst op, toen ik kapelaan Antonioni Alfonso Domingo een sigaar presenteerde en mij voorover buigend iets dichterbij de oxbloodrode canapé in empire stijl kwam: een lucht die mij niet beviel. Liever gezegd een kwalijke geur die, wanneer je hem eenmaal had geroken, in je neus bleef hangen, een die je niet meer vergat. Zover was het toen, op die hete dag in juli, nog niet. De volgende dag moest ik voor een gesprek over mijn financiën naar de hoofdstad en aangezien ik alleen al bij het woord geld, last krijg van ernstige krampaanvallen in de maagstreek, was ik het voorval alweer vergeten. Er verstrijken dagen dat ik niet de voorkamer kom. Nu echter diende de tabaksbuidel aangevuld uit de koperen tabakspot op de schoorsteen naast het bronzen borstbeeld. Hoewel het niet echt goed lijkt, vertel ik iedereen met ingehouden trots, dat het mijn grootvader Aurelio Carlos Buendia is. Zodra ik het verduisterde vertrek, de luiken zijn altijd dicht, binnentrad nam de geur onmiddellijk bezit van me. En dan bedoel ik dat letterlijk. Deze geur doortrok nu mijn lichaam, eigenlijk moet ik spreken van stank, en een die zou mij niet meer verlaten. In de omgeving van de canapé waar eerwaarde had gezeten was zij duidelijk het sterkst. Ondefinieerbaar, was het een lijflucht, bedorven soep, oude hondenstront, rottend vlees? Snel opende ik de vensters en gooide de luiken open en nog voordat ik door een duizeling bevangen werd kon ik de divan bereiken en mij erop neer laten vallen. Ik moet enige tijd geslapen hebben want toen ik mijn ogen opende was de duisternis ingevallen en waren vliegen en muggen binnengedrongen. De kamerdeur stond eveneens open en toen ik door de lange gang in het achterhuis kwam was ook daar de weeïge lucht aanwezig. Of zat het toch slechts in mijn neus en in mijn systeem? Nu begon ik mij echt zorgen te maken, waar kwam deze kwaadaardige geur vandaan? Wordt vervolgd

Fragmenten van brieven van E

..... een ellende toch, ik was er al bang voor, meestal pas in januari, liever niet met de feestdagen. En jahoor daar ging ik. Niet te stuiten, je weet wel overgeven, koorts en ik had me toch een pijn in mijn lijf. Ik wist niet waar ik het zoeken moest en niks in huis natuurlijk. Op de een of andere manier ben ik dan toch weer te trots om jou te bellen hé, je weet wel, ik schijn toch altijd weer die onafhankelijke te moeten spelen. Nou je mag gerust weten, ik heb in me bedje liggen huilen hoor.....

Lieve E,
het zal je zijn opgevallen, ik heb lang niets van me laten horen. Dat zit zo, er moet me iets van het hart. Het is dat kerstdiner, je weet vast wel wat ik bedoel. Ik bedoel ik dacht we aardig in gesprek waren en op een lijn zaten en dan opeens ben jij een en al oor met Harry. Sorry, maar dan ben ik er even klaar mee. Ik ben best makkelijk in die dingen maar je hebt me al eens eerder, jaja ik weet dat we dat begraven hadden, nou dan ben ik het nu kwijt, sorry

..... raadt nooit wie er bij mij voor de deur stond. Met zo'n bos bloemen. En een rooie kop. Jaap, mister Valentijn himself. Nou je kent me. Ik kan het hoor, hij kan ze krijgen, ik heb ze aangepakt met mijn ijskonijnengezicht en ze staan nu op de kast. Rozen en nog andere hoe heten ze. Echt hoor ik ben er zo klaar mee. Hoe vond jij nou dat dat het ging, dat kan je toch niet maken, eerst gezellig doen enzo en dan gewoon afhaken.....

Fragmenten van brieven aan E

..... zei het laatst ook al en ik weet het zelf ook, heb nu eenmaal een gat in m'n hand, kan ik niks aan doen. Als ik geld heb, word nu eenmaal gelukkig van kopen, shopaholic hé, hihi niks kan vinden Dus, wanneer gaan we weer eens? Als je het niet erg vind niet weer naar Rosado maar eens naar Breda, vind ik altijd zo'n gezellige stad. Wedden dat we zo sjans hebben met die gezellige Brabo's?
Ik trakteer de lunch..... Wordt vervolgd

Quotes zonder bronvermelding

Doe zelf normaal.

De aandeelhouder wint altijd.

Een statisticus waadde door een rivier van gemiddeld één meter diep,
hij verdrong.

Vodka Martini, shaken, not stirred.

Ich bin ein Berliner.

Willen we naar de Dam? Dan gáán we naar de Dam!

Een volk dat voor tirannen zwicht, zal meer dan lijf en goed verliezen,
dan dooft het licht.

Ik ben gelukkig en blij dat er geen vliegje in mijn oog zit.

Er is geen rust / er is geen nacht / oneindig / en geen stilte stil.

Geluk is wanneer je je realiseert, ik heb geen pijn.

Ik tel tien tenen aan mijn voeten. Gegroet, ik vrees dat we verder moeten.

Ik ben gestopt met mopperen en ik ben een stuk gelukkig geworden.

Citaat van de week

Uit: 'Death in the afternoon' van Ernest Hemingway

*The rest of us headed for Alicante,
then through date palms an the rich,
crowded flat fauning and fruit county
of Murcia, past Lorca, to break out
and up into the lovely valleys with the
white washed houses and the villages
and the heads of sheep and goats raising
the dust along the road until we came
down out of the hills in the dark at the
entry of the ravine where they had shot Federico
Garcia Lorca and saw the lights of Granada.*

GUMMBAH



Beroemde Uitspraken en Uitspraken die Beroemd kunnen worden

Je bent nog niet weg of ik zie je niet meer

Immer hoch!

Altiet maor deurhaen

Een zucht ontsnapte aan mijn bruine lippen

Ga jij naar links dan omsingel ik de rest

Vlieg eens even naar de bakker

Alles is altijd maar tijdelijk

Al dat geloop

Een man weet niet wat tie mist (De Dijk)

Impossible, but doable

Heb een wijf angezete (Waardenberg en de Jongh)

Because it's there

Langs de hoogtelijnen

Ik ben uit de zak geschud

Als het regent is april voorbij

Uit mijn keuken!

uit de PZC: **Eens een Zeeuw, altijd een Zeeuw**

'Héé broertje!'

riep ik en stapte vlug over in zijn warme auto op de carpoolplek Vierwegen. Het was een van de koudste dagen van december vorig jaar en uitgerekend nu zouden we gaan wandelen. Snel op weg naar het haventje van Ellewoutsdijk waar even later nog een broertje instapte. 'Héé broertje!', klonk het nu drie maal. Eerst maar even koffie in de auto op de dijk met uitzicht op de Westerschelde. Tja, bekende ik, die Merwede, de rivier bij mij in de buurt is ook mooi, maar háált het niet bij de Schelde. Wat een leegte, de strakke lijnen van de dijk, de winterzon die over het water ketste. Ik telde van links naar rechts achttien schepen, op weg naar Antwerpen of juist op weg met andere bestemming, ergens op de wereld. Even later gingen we op weg voor een afwisselende wandeling, polder, verstilde dorpjes, buitendijks en langs de inlagen binnendijks.

We spraken de vreemde mengelmoes, dat zogenaamd Algemeen Beschaafd Nederlands, vermengd met Zeeuws en een snuffe Zeeuws-Vlaams van het broertje die daar was gaan wonen. Als Ex-Zeeuw heb ik wat moeite gekregen met dat dialect, maar op onze familie-app is het soms de voertaal. Lastig te lezen en nog moeilijker om te schrijven met de autocorrectie op de telefoon, maar wel heel grappig. Bijna terug bij de auto na ons rondje van zeventien kilometer, scheen de zon laag over het drooggevalen haventje, waar de visbootjes schuin in de blinkende modder hingen. De geur van wier en slib en de zoute Schelde, heerlijk! Eenmaal geboren als Zeeuw blijf je altijd Zeeuw.

Zo vlak voor Kerst vond ik de tekst op het leuke kerkje van Ellewoutsdijk (Ellesdiek) heel mooi, bijna een soort kerstgedachte en ik aptte hem nog even naar de broertjes: 'Onbekenden zijn vrienden die je nog niet kent'.

Advertentie



uit 1992